

เทศน์อบรมพระสงฆ์และฆราวาส ณ ศาลาใหญ่วัดป่าบ้านตาด
เมื่อวันที่ ๓๐ พฤศจิกายน พุทธศักราช ๒๕๕๖ [บาย]

เอาธรรมจักรเข้าไปผันหัวกิเลส

วันนี้เป็นวันประชุมพระสงฆ์ ส่วนมากเป็นคณะกรรมฐานมาจำนวนมากมาย ตามจังหวัดต่างๆ ส่วนมากจะเป็นภาคอีสาน ซึ่งมีพระกรรมฐานมากกว่าภาคอื่นๆ เนื่องจากภาคอีสานนี้มีต้นตอต้นลำอันสวยงามชุ่มเย็นและเลิศเลอประจำภาคนี้ เฉพาะอย่างยิ่งคือ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ซึ่งเป็นพระเพชรน้ำหนึ่งในสมัยปัจจุบัน ถ้าครั้งพุทธกาลก็เรียกว่า ท่านคือพระอรหันต์ หลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ที่เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรอยู่ทางภาคอีสานเรื่อยมา จนกระทั่งบัดนี้ แล้วบรรดาลูกศิษย์ลูกหาผู้ใหญ่ท่านซึ่งได้รับการอบรมแล้วแผ่กระจาย อรรถธรรมออกไปสู่สถานที่ต่างๆ ทั่วภาคอีสานและประเทศไทยเราทุกๆ ภาค เป็นแต่เพียงว่ามีมากมีน้อยต่างกัน ลูกศิษย์หลวงปู่มั่น หลวงปู่เสาร์ รู้สึกจะกระจายไปทั่วประเทศ ไทย

วันนี้ท่านมาประชุมกันเป็นจำนวนมากมาย มุ่งหวังต่อการช่วยชาติบ้านเมือง ซึ่งเป็นน้ำใจของพระไม่จืดไม่จาง คือน้ำใจของพระผู้ทรงอรรถธรรม มีความเมตตาสงสาร สงเคราะห์สงหาทุกกรณีที่จะควรทำได้ นี่เรียกว่าเมตตา เป็นจิตใจที่ชุ่มเย็นด้วยความเมตตาสงสาร ไปสถานที่ใดประชาชนมีจิตใจอบอุ่น ยิ้มแย้มแจ่มใสทั่วหน้ากันเพราะจิตใจท่านทรงธรรม มีความเมตตาเป็นพื้นฐาน ช่วยโลกได้ทุกวิถีทางที่อยู่ในขอบเขตกำลังวังชาของท่านที่จะช่วยได้ วันนี้เป็นวันมหามงคลของพี่น้องทั้งหลาย ที่มีพระกรรมฐานจำนวนมากมาย ซึ่งท่านปฏิบัติอยู่ในป่าในเขาลำเนาไพร ไม่มีประมาณ ไม่ทราบว่าจะอยู่ที่ไหนบ้าง

เวลานี้ท่านมารวมบริจาต แสดงน้ำใจที่เป็นความสงสารต่อโลก ได้มาแสดงน้ำใจ โดยนำศรัทธาญาติโยมตามถิ่นฐานบ้านเรือนที่ท่านตั้งวัดตั้งวาและอาศัยอยู่ นำพี่น้องทั้งหลายที่เป็นลูกศิษย์ลูกหามาบริจาต ทางฝ่ายอาจารย์เป็นผู้นำมา ประชาชนจึงเต็มศาลา หลังนี้ ยิ่งมากกว่าพระอีกเป็นไหนๆ ความเป็นมาทั้งนี้แสดงให้เห็นว่าชาติไทยเราเป็นชาติพระพุทธานุภาพ จึงมีการช่วยเหลือกันอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย จากพระลงมาซึ่งเป็นต้นลำอันสำคัญ ซึ่งให้ความร่มเย็นแก่สถานที่นั้นๆ ซึ่งท่านไปพักอยู่ทั่วๆ ไปหมด

วันนี้ท่านก็มา แล้วบรรดาประชาชนศรัทธาทั้งหลายที่อยู่ในที่ต่างๆ ตามวัดตามวา นั้นๆ ต่างท่านก็ต่างอุตสาหะพยายามมาบริจาตตามกำลังความสามารถของตนทั่วหน้ากัน ในศาลาหลังนี้จึงเต็มไปด้วยคณะศรัทธาผู้ใจบุญใจกุศลมาสละทาน ตั้งแต่ผู้ใหญ่ถึงเด็ก ได้ให้ท่านทั่วถึงกัน การให้ท่านคือการเสียสละเพื่อส่วนรวม ส่วนรวมอันใหญ่หลวงก็คือชาติไทยของเรา ชีวิตจิตใจอยู่กับคำว่าชาติไทยเหมือนกันหมด จึงกระเทือนถึงกัน ทางได้

ทางเสียกระเทือนถึงกันหมด ชาตินไทยของเราก็ได้ทราบกันมาโดยตลอดแล้วว่า จะล่มจมในไม่กี่ปีมานี้ จนกระทั่งถึงชาตินไทยทั้งชาติมองหน้ากันไม่ทั่วถึง มองดูหน้าใดมีแต่ความโศกเศร้าเหงาหงอย เหมือนหนึ่งว่าไม่มีหวังที่จะอยู่ค้ำบงกได้ นอกจากจะตกลงน้ำในมหาสมุทรทะเลหลวงเท่านั้น ด้วยความทุกข์ความจน ความทรมาณบีบบังคับ

ครั้นแล้วต่างคนต่างมีความรู้สึกตัว เบื้องต้นก็คือพระท่านนำพี่น้องทั้งหลายช่วยชาติบ้านเมืองของตน แล้วก็ไม่พ้นที่จะเข้ามาเกี่ยวข้องกับหลวงตาจนได้นั้นแหละ หลวงตาแต่ก่อนก็อยู่เหมือนพระทั้งหลายทั่ว ๆ ไป ไม่เคยมาเกี่ยวข้องกับบ้านกับเมืองอะไร ความสุขความทุกข์อะไรก็ให้เป็นเรื่องของบ้านเมืองไป หน้าที่ของเราซึ่งเป็นฝ่ายรักษาพุทธศาสนา และบำเพ็ญคุณงามความดี ทั้งการสั่งสอนประชาชนทั่วไปนั้น เราก็ก็นับเป็นภาระของเราโดยลึกลับอยู่ภายในใจ แม้จะไม่ประกาศก็เป็นอยู่อย่างนั้น ด้วยอำนาจแห่งจิตเมตตาต่อโลกนั้นแล แล้วก็ได้ออกมาเป็นผู้นำของพี่น้องทั้งหลายจนได้นั้นแหละ

เมื่อเหตุการณ์กระทบกระเทือน พระทั่วประเทศไทย ประชาชนซึ่งเป็นพ่อแม่ของพระทั่วประเทศไทยกระทบกระเทือน หม่นหมองไปตาม ๆ กันหมด ทั้งพ่อทั้งแม่ ทั้งลูกทั้งหลาน จึงได้ช่วยกัน พ่อแม่ก็คือพี่น้องทั้งหลาย ลูกหลานก็คือลูกของพ่อของแม่ และเป็นพระเป็นเณรอยู่ตามวัดตามวาต่าง ๆ นี่เป็นลูกเป็นหลานของพี่น้องทั้งหลายทั้งนั้น ต่างคนก็ต่างได้อุตสาหะพยายามออกช่วยเหลือกัน ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้เป็นเวลาร่วม ๖ ปีนี้แล้ว ตั้งแต่หลวงตาได้อุตสาหะพยายามตะเกียกตะกายเพื่อพี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศของเรา โดยไม่เสียตายเรื่องร่างกายจะแตกจะดับไปเมื่อไร ไม่เป็นห่วงเป็นใยกับสิ่งเหล่านี้เลย ยิ่งกว่าความเป็นห่วงพี่น้องชาวไทยทั้งชาติ ซึ่งจะหลังไหลลงไปทะเลหลวงด้วยความจนของตนทั่วประเทศ

นี่เป็นห่วงมากจึงได้อุตสาหะพยายามออกมา ก็พร้อมกันกับบรรดาพี่น้องทั้งหลายหาที่ยึดที่เกาะผู้พาดำเนินอยู่แล้ว พอหลวงตาเป็นผู้นำเท่านั้น พี่น้องทั้งหลายทั่วประเทศไทยเราต่างท่านต่างมีความยินดียิ้มแย้มแจ่มใส เดินตามรอยที่หัวหน้าพาเดิน ๆ การบริจาคคนน้อยจึงเป็นไปตามหัวหน้าที่ประกาศก่อให้เกิดพี่น้องทั้งหลายทราบว่า เวลานี้เมืองไทยของเรา กำลังจน หายใจแหม่ว ๆ คน ๖๒ ล้านคนลมหายใจแทบจะไม่มี ต้องไปหายืมลมหายใจคนอื่นก็ได้ ดังที่เวลาจนตรอกมาก ๆ เพียงลมหายใจคนเดียวนี้ไม่พอ ต้องไปอาศัยลมหายใจคนอื่น หาหยิบหาขโมยเขาพออุปโภคได้วันหนึ่ง ๆ ก่อนจะจมลงในทะเลหลวง นี่เรียกว่ายืมลมหายใจ ยืมเงินยืมทองมาใช้ พอประทังชีวิตในวันหนึ่ง ๆ

จากนั้นต่างคนต่างก็ฟิตตัวเอง ดำเนินตามหัวหน้าที่ประกาศให้ทราบทั่วกัน ว่าช่วยชาติของเราด้วยความรักชาติของตน แล้วบริจาคตานก็เต็มกำลังความสามารถเรื่อยมานับตั้งแต่ทองคำ ดอลลาร์ เงินสด เป็นลำดับลำดับมาตั้งแต่นั้นจนกระทั่งบัดนี้ ผลแห่ง

ความรักชาติ ความเสียสละด้วยความพร้อมเพรียงสามัคคี ที่ก้าวเดินตามธรรม และครูบาอาจารย์ จึงปรากฏว่ากระตือรือร้นมาเป็นลำดับลำดับ เวลาที่ทองคำของเราที่ได้กำลังจะเข้าสู่คลังหลวงอยู่เวลานี้ก็มี ที่เข้าแล้วก็มี รวมแล้วเป็นทองคำ ๘ ตันกว่าแล้ว ดอลลาร์เวลานี้รวมแล้วก็ ๘ ล้านกว่า จะเข้าถึง ๑๐ ล้าน(ดอลลาร์) อยู่แล้ว

สำหรับเงินสดนั้นได้แยกไปซื้อทองคำเพียงสองพันล้านเท่านั้น นี่แยกมาซื้อทองคำเพื่อเข้าสู่คลังหลวงอันเป็นลมหายใจของคนทั้งประเทศ จากนั้นก็แยกแยะไปตามกิ่งก้านสาขา ดอก ใบ ทั่วประเทศไทย โดยการสงเคราะห์สงทานทุกซ์คนจน ซึ่งอยู่ในข่ายแห่งความจำเป็น และคนทุกซ์คนจนเกี่ยวกับความเจ็บไข้ได้ป่วย ไม่มียารักษา ไม่มีเงินรักษาโรค เราก็ช่วยสงเคราะห์เรื่อยมา จากนั้นก็ก้าวเข้าในการสงเคราะห์เป็นส่วนใหญ่ ส่วนรวม คือสถานสงเคราะห์ โรงร่ำโรงเรียนไม่ทราบว่ามีกี่สิบหลัง มากต่อมาก เพราะการช่วยอันนี้เราไม่ได้ช่วยเฉพาะเวลาออกมาช่วยโลก เป็นนิสัยของวัดนี้ที่ช่วยโลกมาตั้งแต่เริ่มสร้างวัด

จุดปัจจัยไทยทานมีมากน้อยเพียงใดเรามาช่วยโลกตลอด ทางวัดนี้ไม่เคยเก็บเงินเก็บทองที่ไหนเลยตั้งแต่ต้นมา มีเท่าไรก็ช่วยเหลือพี่น้องเราทั่วประเทศอยู่ตลอดมาๆ นี้ก็สร้างโรงร่ำโรงเรียนหลายสิบหลัง จากนั้นก็ทำราชการต่างๆ ซึ่งมีอยู่ทั่วไป แล้วก็ทางโรงพยาบาล เวลาที่ได้เข้าช่วยแล้ว ๒๐๐ กว่าโรง ซึ่งพิสดารมากกว่าเพื่อน มีหลายแห่งหลายมุมที่จะต้องช่วยเหลือ นี่ละเงินจำนวนเหล่านี้มันมีตั้งแต่ออกไปตามกิ่งก้านสาขา ดอก ใบ ของคลังหลวงเรา ได้ช่วยพี่น้องทั่วประเทศ ทุกภาคได้ช่วยหมด นี่เงินสด ผลก็ปรากฏกระตือรือร้นมาๆ ทุกสิ่งทุกอย่างยิ้มแย้มแจ่มใส

ผู้เป็นเจ้าของในสถานที่บกพร่องแต่ก่อนก็เต็มตื่นขึ้นมา เจ้าของก็ดีอกดีใจ เช่นโรงพยาบาลไม่มีเครื่องมือเครื่องมือ คนไข้วิ่งเข้าไปหากี่ไม่มีอะไรแก้ไขช่วยเหลือได้ เพราะเครื่องมือไม่มี หมอก็ก้าวไม่ออก ทางวัดก็ช่วยเข้าไป เครื่องมือเครื่องใดขาด มีขาดเขินบกพร่องตรงไหน ราคาถูกแพงถูโลกันไปตามกำลังทุกแห่งทุกหนไป นี่คือโรงพยาบาลที่พิสดารอยู่มากกว่าที่อื่นใดทั้งนั้น จากนั้นก็สร้างตึก นอกจากเครื่องมือเครื่องมือแล้วก็พวกรถพวงรา สร้างตึกให้ไม่ทราบว่ามีกี่ตึก แล้วก็ซื้อที่ ที่เห็นว่าคับแคบ โรงพยาบาลคับแคบซื้อขยายที่ให้บ้าง แล้วซื้อให้ทั้งหมดโรงพยาบาลยกไปตั้งใหม่เลยบ้าง

หลายแบบหลายฉบับสำหรับโรงพยาบาล แล้วมาขอแต่ละวันๆ แทบไม่เว้นวัน เข้ามาเกี่ยวข้องกับวัดป่าบ้านตาด ประหนึ่งว่าวัดป่าบ้านตาดนี้เป็นสำนักงบประมาณ เป็นมาเรื่อยๆ อย่างนี้เรื่อยมา นี่ก็ออกจากสมบัติคือน้ำใจของพี่น้องทั้งหลายที่รักชาติ ก็รักทั่วประเทศชาตินั้นแหละ ไปเกิดเป็นประโยชน์กับสถานที่ใดเจ้าของก็ชุ่มเย็น สถานที่นั้นก็ชุ่มเย็น ผู้บริจาคก็ได้บุญได้กุศลด้วย ไม่ใช่ว่าได้วัตถุขึ้นมาเป็นตึกกรมบ้านช่อง เป็น

โรงพยาบาล เป็นรศเป็นรศ เป็นสถานที่ของโรงพยาบาลแล้ว เจ้าของผู้บริจาคจะขาดทุนสูญ
 ดอกไปอย่างนั้นไม่มี วัตถุประสงค์ให้ท่านแก่ส่วนรวม ส่วนบุญกุศลที่เราบริจาคเพื่อวัตถุประสงค์
 เหล่านี้ย่นเข้ามาสู่ใจของเรา เรียกว่าเป็นบุญเป็นกุศล มหากุศลไม่มีประมาณ จากการ
 บริจาคสิ่งเหล่านั้น

และพูดตามหลักธรรมชาติแล้ว สิ่งที่เราบริจาคให้สร้างขึ้นมานั้น เช่น โรงร่ำ
 โรงเรียน โรงพยาบาล โรงเหล่านี้ไม่ได้ไปตกนรก โรงเหล่านี้ไม่ไปขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม เรา
 ผู้สร้างต่างหากเป็นผู้จะได้ของดีของดีนี้ อาศัยของดีนี้เป็นเครื่องหนุนเข้าสู่ความดีความ
 ดี คดีที่เหมาะสม ตั้งแต่พื้นเพแห่งมนุษย์นี้ไปแล้วก็ขึ้นสวรรค์ชั้นพรหม เสวยอาหารทิพย์
 สมบัติทิพย์ สถานที่อันเป็นทิพย์ ตามชั้นภูมิแห่งบุญกุศลของตนที่สร้างไว้มากน้อย ก็ไป
 เกิดในสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ซึ่งมีหลายชั้น ให้พอเหมาะสมกับกับคุณงามความดีของแต่ละท่านที่
 ได้สร้างเอาไว้

เพราะฉะนั้นบรรดาเทวดาบุตรเทวดาทั้งหลายจึงอยู่ในชั้นสวรรค์ต่าง ๆ กัน ทุกสิ่งทุก
 อย่างการเสวย การอยู่ ของทิพย์ทั้งหลายมีมากมีน้อย มีความสุขความสบายต่างกันเป็น
 ลำดับลำดับ เพราะอำนาจแห่งกุศลของตนที่สร้างไว้แล้วตั้งแต่มนุษย์เรานี้แหละ ไปเป็น
 สมบัติทิพย์รออยู่บนสวรรค์ทุกชั้นแห่งสวรรค์ ที่เจ้าของเป็นผู้สร้างไว้แล้ว ควรแก่สวรรค์ชั้น
 ไต บุญกุศลที่ได้นี้จะนำเจ้าของผู้ให้ท่านนั้นไปสู่สวรรค์ชั้นนั้น ๆ และเสวยสมบัติทิพย์ของ
 ตนที่ได้สร้างไว้แล้วแต่เมืองมนุษย์เหมือนกันหมด ผู้มีบุญมากขึ้นไป ก็เลื่อนขึ้นไปชั้น
 พรหม พรหมโลกมีถึง ๑๖ ชั้น นี้ก็ตามฐานะของผู้ที่จะไปเสวยผลอยู่ในพรหมโลกชั้นนั้น ๆ
 มีบุญมีกุศลหนักเบาต่างกัน ก็ไปเกิดและเสวยผลมากน้อยต่างกันอยู่เช่นเดียวกัน

จากนั้นบุญกุศลทั้งหลายที่เราสร้างอยู่ไม่หยุดไม่ถอย เพิ่มพูนขึ้นเป็นลำดับลำดับเลย
 สวรรค์ไป เลยพรหมโลกไป จนกระทั่งถึงนิพพาน ดับทุกข์โดยประการทั้งปวงโดยสิ้นเชิง
 ตลอดไป ไม่มีคำว่า อนิจจัง ทุกขัง อนัตตา จะเข้าไปเกี่ยวข้องในเมืองนิพพานนั้นได้เลย
 เรียกว่าเมืองนิพพานก็ได้ มหาวินิพพาน มหานิพพาน หรือธรรมธาตุก็ได้ นี้เรียกว่าสถานที่ดับ
 ทุกข์โดยประการทั้งปวง จากความดีของเราที่ได้สร้างมามากน้อย ท่านจึงได้สอนไว้
 พระพุทธเจ้าท่านทรงนิพพาน ทุกสิ่งทุกอย่างทรงผ่านไปแล้ว การขึ้นลงสวรรค์ชั้น
 พรหมไม่มีใครเกินโพธิสัตว์ ที่ได้สร้างคุณงามความดีแล้วก็ไปเกิดในสวรรค์ชั้นนั้น ๆ ควร
 แก่กาลเวลาแล้วก็ลงมาสร้างบารมี

เมื่อสร้างพอสมควรแล้ว สิ้นอายุขัยแล้วก็ไปเกิดสวรรค์ชั้นนั้น ๆ อยู่อย่างนี้ แล้วก็ลง
 มา แล้วขึ้นลง ๆ เหมือนเราขึ้นลงบันไดบ้านนี้แล ระหว่างสวรรค์ พรหมโลก กับแดนมนุษย์
 ที่พระโพธิสัตว์ท่องเที่ยวไปมาด้วยการสร้างบารมีมาตลอด ผลสุดท้ายบารมีเต็มแล้วก็เสด็จ
 ออกทรงผนวช ตรัสรู้เป็นศาสดาเอกของโลกขึ้นมา นี้พระพุทธเจ้าทรงบรรจุไว้เรียบร้อยแล้ว

แล้ว มหาวิมุตติก็ดี มหานิพพานก็ดี ธรรมธาตุก็ดี ที่สิ้นทุกข์โดยประการทั้งปวง ที่สัตว์เกิด แก่ เจ็บ ตาย ตลอดมานั้นก็ดี พระองค์ปิดหมด ความทุกข์ไม่มี

กฎอนิจจัง ทุกขัง อนตตา เปลี่ยนแปลงแปรปรวนไปอย่างโลกทั่ว ๆ ไปอย่างนี้ ไม่มีในนิพพาน นิพพานสิ้นสุดยุติตั้งแต่ขณะท่านตรัสรู้ปั้งขึ้นมา พระอรหันต์ก็บรรลุธรรมปั้งขึ้นมา ทราบทันทีเลยว่าพ้นแล้วจากแดนแปรปรวน แดน ทุกขัง อนิจจัง อนตตา ถึงแล้วซึ่งพระนิพพาน เรียกว่าเมืองเที่ยงตรง เที่ยงไปตลอดอนันตกาล ไม่มีคำที่ว่าจะโยกย้ายผันแปรไปไหนอีกเลย แม้ขณะนี้ก็ไม่มีในแดนนิพพาน จึงเรียกว่าเป็นแดนแห่งความเลิศเลอของท่านผู้บรรลุธรรมอันเลิศเลอแล้วสถิตอยู่ในสถานที่นั้น ผู้อื่นผู้ใดไม่สามารถจะไปอยู่ในสถานที่นั้นได้ นอกจากผู้สิ้นกิเลสโดยสิ้นเชิงแล้วเท่านั้น นี่ก็คือการสร้างบุญสร้างกุศล

พระพุทธเจ้าเป็นจอมปราชญ์ฉลาดแหลมคม และเป็นนักสร้างความคิดทั้งหลาย ไม่มีใครเกินพระโพธิสัตว์แต่ละพระองค์ ๆ กล้าเสียสละ กล้าได้กล้าเสีย กล้าเป็น กล้าตาย ทุกข์ยากลำบากเข็ญใจประการใด พระโพธิสัตว์จะไม่ทอดยออ่อนแออย่าง ๆ เลย บิกบีนจนถึงที่สุดไปตลอด จนกระทั่งพระบารมีแก่กล้าแล้วเป็นศาสดา ทรงอรรถธรรมอันเลิศเลอ แล้วนำอรรถธรรมอันเลิศเลอนั้นมาเป็นแนวทางของพวกเราทั้งหลาย เพื่อให้ได้ไต่เต้าไปตามแนวทางแห่งการไต่เต้าไปเพื่อมรรค ผล นิพพาน ที่สิ้นทุกข์โดยสิ้นเชิงนั้นคืออะไร คือการให้ทาน มีมากมีน้อยให้แบ่งสันปันส่วน แบ่งกิน แบ่งทาน แบ่งใช้แบ่งสอยไปแล้วก็แบ่งทาน ๆ อันนี้ให้เป็นคู่เคียงกันไป

อย่าหึงหวงไว้ใช้แต่ประโยชน์สำหรับร่างกายโดยถ่ายเดียว ซึ่งอายุของมันไม่ได้ยาวนานนัก พอถึงกาลเวลาแล้วคนทุกข์คนจนก็ตายได้ คนมั่งมีศรีสุขก็ตายได้ คนตระหนี่ถี่เหนียวก็ตายได้ คนจิตใจกว้างขวางมีบุญมีกุศลมากก็ตายได้ เป็นแต่เพียงว่าตายแล้วที่พึงที่ยึด ที่เกาะนั้นต่างกัน ผู้ไม่มีบุญมีกุศลเลยเกิดภพใดชาติใดเจอตั้งแต่ความทุกข์ ความทรมาน แม้ในภพของสัตว์ก็เป็นสัตว์ที่ทุกข์ทรมาน ไปเป็นภพเป็นชาติใดมีแต่ภพชาติที่ทนทุกข์ทรมาน กลายไปเป็นเปรตเป็นผีเสียอย่างนั้น ๆ

นี่เพราะความชั่วที่ตนเพลินทำตั้งแต่มีชีวิตอยู่โดยไม่ฟังเสียงอรรถเสียงธรรม ว่าบุญว่าบาป ดีชั่วประการใด มีตั้งแต่ความทะเยอทะยาน ทำไปตามความอยากความทะเยอทะยาน ด้วยการทำชั่วเสียทั้งนั้น ครั้นเวลาผลกลับมาแล้วมาเป็นภัยต่อเราเอง เกิดในสถานที่ใดมีแต่ความทุกข์ จะว่าใครมาให้ความทุกข์ความทรมานแก่เราไม่ได้ ต้องเป็นเรื่องของเราเองเป็นผู้รับเคราะห์ ความทุกข์ความทรมานอันเป็นผลที่เกิดจากความชั่วนั้นด้วยกัน ท่านจึงสอนให้ละความชั่ว ให้อุดให้ทนเอา ความชั่วไม่ใช่ของดี อยากทำก็ให้ฝืนมัน นี่เรียกว่าสร้างความคิด กีดกันความชั่ว ไม่ให้รั่วไหลเข้ามาสู่กาย วาจา ใจของตน ซึ่งจะ

ทำให้หลวมตัวเข้าไปทำความชั่วแล้วโกยทุกข์ โกยพิน โกยไฟเข้ามาเผาตน จอมปราชญ์คือ พระพุทธเจ้าท่านทรงทราบทุกสิ่งทุกอย่าง แล้วมาสอนสัตว์โลกด้วยความถูกต้องแม่นยำ

ให้สร้างคุณงามความดีเสมอ ไม่ว่าจะอยู่บ้านนอกในเมือง อยู่ที่ไหนเราพึงกรรม อาศัย กรรมเหมือนกันหมด อยู่บ้านนอกก็อยู่ด้วยกรรม อยู่ในเมืองอยู่ด้วยกรรม แม้แต่แดน สวรรค์ พรหมโลก ยังอยู่ด้วยบุญด้วยกรรม นอกเหนือไปจากผู้ที่พ้นไปแล้วถึงนิพพานนั้น เหนือหมด ผู้นั้นนอกเหนือเรื่องกฏอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา บุญ-บาปทั้งหลายนี้เข้าไม่ถึงเลย พ้นไปหมดแล้ว นอกจากนั้นอยู่ใต้อำนาจแห่งกรรมด้วยกัน จึงพยายามทะนุถนอมบำรุง กรรมของตนด้วยดี โดยการสร้างคุณงามความดี

เราไม่ได้เป็นเศรษฐี มีเงินก็บาทให้แบ่งปันปันส่วนว่าส่วนนี้สำหรับครอบครัวเหี้ย เรือน ส่วนนี้สำหรับความจำเป็นในแ่งนั้น ๆ เช่น เจ็บไข้ได้ป่วยจะได้อาศัยสิ่งเหล่านี้ซื้อหยูก ซื้อยาเข้ามาแก้ไขเปลี่ยนแปลงพอให้ดีขึ้นไป บรรเทาทุกข์ไปเป็นลำดับ ส่วนนี้เราแบ่งไว้ สำหรับสมบัติของใจ เป็นอาหารของใจ เครื่องหล่อเลี้ยงจิตใจ คือการให้ทาน เราให้ทาน มากน้อย นี้แลคือเสบียงที่จะไปเป็นทิพย์ในภพหน้าชาติหน้าออกไปจากเราผู้ทำเอง ให้ พยายาม อย่าให้กิเลสเข้ามาจับจองสมบัติของเราไปเสียทั้งหมด แล้วสร้างตั้งแต่ความชั่ว เอาสมบัติเหล่านี้ไปถลุง ไม่เกิดประโยชน์ แล้วยังเกิดโทษเอาไฟมาเผาตัวอีกด้วยความหลง กลของกิเลส ให้พากันแบ่งปันปันส่วนด้วยดี

เรามีสมบัติมากน้อยตามกำลังของเรา อันนี้แบ่งปันปันส่วนเพื่อทาน วันหนึ่ง ๆ อย่า ให้ขาด พระท่านมาบิณฑบาตเราได้ข้าวปั้นสองปั้นก็เอา ทัพพีสองทัพพี ได้หมกได้ห่อ เป็น พริกเป็นแจ่วเราก็กินกันไป ทานไปแล้วบุญกุศลจะย้อนเข้ามาสู่ตัวของเราเอง ส่วนหยาบ คือวัตถุสิ่งของไทยทานที่เราทานไปแล้วนั้น ท่านก็เอาไปเยียวยาราตุชั้นธของท่านตามเวลา ที่มีชีวิตอยู่เท่านั้น ไม่นอกเหนือไปจากนั้น ส่วนบุญกุศลนี้ยังนอกเหนือไปจากนั้นอีก คือเรา ให้ทานแล้ว เราตายไปแล้วบุญกุศลนี้ไม่เป็นของตาย ติดแนบกับใจ และพยุงจิตใจให้ไปสู่ สถานที่ดี คดีที่พึงหวังทุกภพทุกชาติไป

หากจะไปเกิดในแดนใดที่เป็นภพต่ำ ภพต่ำนั้นเราก้ยังมีสูงกว่าคนที่มิบาปกว่าเรา เป็นสัตว์เราก้เป็นสัตว์ที่มีความสุขกว่าสัตว์ประเภทอื่น ๆ ที่เขาไม่ได้ทำความดีเหมือนเรา ไปทางดีก็ดีขึ้นไปเรื่อย ๆ อย่างนี้ นี้คือบุญกุศลติดแนบกับใจ ใจไม่เคยตาย ขอให้ท่านทั้งหลายจำไว้ทุกหัวใจ ใจนี้ไม่เคยมีป่าช้า การไปเกิดที่นั่นที่นี้คือใจออกจากร่างนี้ที่มันหมด สภาพแล้วเรียกว่าตาย ออกจากสภาพนี้แล้วไปสู่สภาพนั้น ร่างนั้น ๆ ภพนั้นภพนี้ต่อไปนั้น ไปด้วยอำนาจแห่งบุญแห่งบาปทั้งนั้น ถ้าผู้มีบาปจะพาไปทางเสียหายซึ่งเป็นสิ่งที่ใครไม่ปรารถนาเลย ได้รับความทุกข์ความทรมานเต็มภพเต็มชาติตลอดไปในภพนั้น ๆ

ถ้าเป็นความดีความงามที่เราได้อุตสาหะสร้างไว้แล้วตั้งแต่ภพนี้ชาตินี้ ไปเกิดภพใด ชาติใดจะมีความสมหวัง ๆ ตามสนองเราไปทุกภพทุกชาติ จนกระทั่งถึงสมหวังอย่างยิ่งคือ พระนิพพาน เพราะอำนาจแห่งการให้ทาน นี่ละการให้ทานจึงไม่ใช่ของเล็กน้อย อยู่ในโลก นี้ก็เฉลี่ยเผื่อแผ่ความสุข ความยิ้มแย้มแจ่มใสต่อกันจากการให้ทานทั่วหน้ากัน ไปโลกหน้า ก็เป็นเช่นนั้น เราอยู่นี้เป็นมนุษย์ด้วยกันต้องพึ่งพิงอิงอาศัยกันตลอดทั่วโลกดินแดน ใคร จะปราศจากการเสียสละต่อกันนี้ไม่ได้ ต้องมีการเสียสละ การแบ่งน้ำใจต่อกัน

เราแบ่งน้ำใจจากวัตถุที่ได้สละให้เขา เขาตอบรับเราด้วยน้ำใจที่ยิ้มแย้มแจ่มใส นอกจากนั้นเขายังเห็นบุญเห็นคุณเราอีก จนกระทั่งวันตายบางรายไม่มีลืมเลย เพราะความดีของเราฝังลึกในจิตใจเขา จากความยิ้มแย้มแจ่มใสในท่าทางกิริยาอาการต่าง ๆ มีใบหน้า เป็นต้นแล้ว ยังมีความยิ้มแย้มแจ่มใสอย่างซาบซึ้งภายในจิตใจเขาตลอดไป เรียกว่าเห็นบุญเห็นคุณเราจนกระทั่งวันตายไม่ลืม นี่คืออำนาจแห่งความดีที่เกิดขึ้นจากการให้ทาน การเสียสละ เป็นบุญเป็นกุศลทั้งนั้น ให้ทานแก่สัตว์ก็เป็นบุญจากการให้ทานของสัตว์ ไม่ใช่ จะให้สัตว์แล้วไม่มีบุญ ได้ด้วยกันตามขั้นตามภูมิของผู้ที่จะรับการสงเคราะห์สงหาเราได้ เป็นบุญเป็นกุศล เป็นความดีงามตลอดมา

มนุษย์ทั้งหลายจึงอยู่ด้วยกันด้วยความเสียสละ จอมปราชญ์ทั้งหลายทรงสรรเสริญ ยิ่งนักก็คือการให้ทาน บารมีของพระพุทธเจ้าขั้นต้นก็คือว่าทานบารมี ต้องมีการให้ทาน เป็นพื้นฐาน เป็นนักเสียสละเป็นพื้นฐานแห่งการก้าวเดินด้วยโพธิญาณ เพื่อตรัสรู้ในภพ หน้าชาติหน้า มีความกว้างขวางทุกอย่าง บรรดาพระโพธิสัตว์จะเป็นนักเสียสละตลอดไป ต้องยอมเสียเปรียบตลอด อยู่กับบริษัทบริวาร บริษัทบริวารทุกชั้นชั้นแค้นประการใด หัวหน้าคือโพธิสัตว์นั้นจะเสียสละความสมบูรณ์พูนผล หรือความสุขของตนเฉลี่ยลงไปหาผู้ ทุกข์ผู้ร้อนให้มีความสุขขึ้นมาโดยลำดับ ดีไม่ดีบางครั้งเจ้าของอด บริษัทบริวารพอประทังชีวิตไป เจ้าของอดทรมาน มีมากต่อมากในนิสัยของโพธิสัตว์ซึ่งเป็นนักเสียสละ ให้นำมาเป็นคติ

เราไม่ได้เป็นขนาดนั้นก็ขอให้มึนสยใจได้เห็นแก่กันและกัน มนุษย์เราเห็นหน้ากัน พึ่งกันแล้ว ไม่ใช่แต่เพียงว่าเห็นหน้ากันเห็นเฉย ๆ ความพึ่งพิงมีอยู่ในจิตใจของมนุษย์เรา ทั่วหน้ากัน หวังพึ่ง ไม่มีใครที่จะอยู่โดดเดี่ยวคนเดียวได้ เช่น อุตตา หิ อุตตโน นาโถ เรา พึ่งตนเองไม่ต้องพึ่งผู้ใดอย่างนี้ไม่ได้ พึ่งกันทั้งนั้นแหละ เกี่ยวโยงกันไปหมด นี่ละทานจึง เป็นธรรมชาติที่กว้างขวาง ทำโลกให้ร่มเย็นเป็นสุข อยู่ด้วยกันด้วยความสนิทสนมกลมกลืน พึ่งเป็นพึ่งตายกันอย่างแนบสนิทภายในจิตใจ โดยไม่ต้องเรียกหาชาติ ชั้น วรรณะ ฐานะสูง ต่ำ อยู่ในป่า ในเขา ในดง ในผา ในพงอะไรก็ตาม ความดีนี้เป็นเครื่องประกาศเป็นความดี

ตลอดไป อยู่ในป่าคนดีก็เป็นที่ชมเชย เป็นคนดีตลอด เข้าอยู่ในบ้านในเมือง ที่ชุมชนชุมชน หรือฐานะใด คนดีต้องเป็นคนดีไปตลอด ไม่เคยแพ้อะไรเลย

สำหรับคนชั่วอยู่ที่ไหนก็ชั่ว มันตรงกันข้าม อยู่ที่ไหนก็ชั่วไปหมด เตือดร้อนไปหมด จึงต้องให้พากันกำจัดความเห็นแก่ตัว ให้ส่งเสริมความเห็นแก่เพื่อนแก่ฝูงด้วยความเสียสละ ควรจะช่วยเหลือแบบใดให้ช่วยเหลือกัน เสียสละลงไป เรยีนอะไรให้เขา เขามีความยิ้มแย้มตอบรับเราทันที ๆ เราให้ไปก็ด้วยความสงสาร การตอบรับของเขาก็คือความยิ้มแย้มแจ่มใส ยินดี แม้ที่สุดเด็กเรยีนขนมให้เด็กอย่างนี้ เด็กยังมองหน้าเรา แล้วรับขนมไปด้วยความยิ้มแย้มแจ่มใส ยิ่งเป็นผู้ใหญ่อยู่ด้วยกันทั่วโลกทำไมจะไม่เห็นบุญเห็นคุณกัน นี่ละการสร้างความดีด้วยการให้ทานเป็นผลอย่างนี้ ขอให้พี่น้องทั้งหลายได้ยึดนี้ไปเป็นหลักนิสัย ปัจจัยต่อกัน อยู่ร่วมกันไม่ว่าบ้านนอกในเมือง อยู่ที่ไหนให้แสดงน้ำใจนี้ต่อกันเสมอไป จะมีความสงบร่มเย็นไม่ว่าที่ไหนทั่วดินแดนจากการเสียสละนี้ นี้ก็ได้พูดให้ฟัง นี้ละพระพุทธเจ้าท่านเป็นนักเสียสละ

เรื่องศีลเรื่องธรรมอย่างอื่นก็ขอให้พากันบำเพ็ญ เรื่องศีลเรื่องธรรมเป็นคุณงามความดีทั้งนั้น นี้เราพูดถึงเรื่องความดีที่เป็นพื้นฐานของมนุษย์ธรรมดาเราจะทำได้ บำเพ็ญได้ ไม่เหลือปากว่าแรงก็คือความเสียสละ การทำบุญให้ทานแก่พระเจ้าพระสงฆ์ แก่ผู้อื่นผู้ใดก็ตาม เป็นสิริมงคลแก่เราผู้ให้ และเป็นความดีความดีแก่เขาผู้รับไปเหมือนกันหมด

ท่านจึงให้แสดงน้ำใจด้วยการเสียสละต่อกัน อย่าเป็นความตระหนี่ถี่เหนียวเห็นแก่ตัว เห็นแก่ได้ เอารัดเอาเปรียบเพื่อนฝูง ไปที่ไหนเขารังเกียจ แม้แต่ไปตกรนกรนี้ก็กลัวเหมือนกันว่าพวกสัตว์นรกจะแตกฮือๆ มันจะไปเอารัดเอาเปรียบเขา ซึ่งมีความทุกข์เต็มตัวอยู่แล้ว ใอันี้ก็จะไปเพิ่มทุกข์ให้เขาในแดนนรกอีก นรกกี้จะแตกฮือ นี้มันก็น่าวิตกเหมือนกัน เราเพียงนำวิตก ขอให้เราระวังไว้ละ นำวิตกแล้วให้ระวัง ถ้าเลยจากวิตกแล้วก็ผางเลยทันที บาปของตัวนั้นแหละไปทรมานตนเอง บุญนี้ไปที่ไหนเสริมสร้างความดีงามไปหมด ให้จำเอาไว้ละพี่น้องทั้งหลาย

วันนี้เราก้มาประกาศตนด้วยความเสียสละของเรา เพราะความรักชาติบ้านเมืองเป็นสำคัญ ด้วยความสามัคคีดีงามต่อกันทั้งประเทศ โดยมีผู้นำก็คือหลวงตาเอง เป็นผู้นำพี่น้องทั้งหลายด้วยความเสียสละเหมือนกัน หลวงตานี้บอกได้ตรงๆ เต็มหัวอก เปิดเผยได้หมดว่า หลวงตาปล่อยางหมดแล้ว ไม่มีอะไรแม้เม็ดหินเม็ดทรายในสมบัติทั่วแดนโลกธาตุนี้ เราจะยึดว่ามาเป็นเราเป็นของเรา แม้ที่สุดร่างกายเราที่ครองตัวอยู่ทุกวันนี้ก็ประคองกันไป รับผิดชอบกันไปพอถึงวันตายเท่านั้นเอง ส่วนที่เราจะไปอาศัยพึ่งพิงนั้นไม่ปรากฏในจิตใจเลย อยู่เป็นความรับผิดชอบในธาตุในชั้นนี้ นำธาตุชั้นนี้เพื่อเป็นประโยชน์แก่โลกไปจนถึงวันตายเท่านั้น

สำหรับเราพอทุกอย่าง เอาอะไรมาให้ก็ไม่เอา ปล่อยวางหมด เช่นทองคำทั้งแท่งกับ อัญมณีหนึ่ง ราคาทองคำทั้งแท่งสูง อัญมณีหนึ่งราคาต่ำแต่มันมีน้ำหนักเท่ากัน เมื่อมี น้ำหนักเท่ากัน น้ำหนักนั้นแหละจะเป็นกองทุกข์แก่ผู้แบกหาม ปล่อยเสียทั้งหมด ทองคำก็ไม่เอา อัญมณีก็ไม่เอา ปล่อยแล้วไม่หนัก นี่ละธรรมชาติของพระพุทธเจ้าที่ได้เข้าใจดวง ใจแล้วปล่อยหมดโดยสิ้นเชิง มีแต่ความพอแล้วด้วยความเลิกละ ไม่ใช่พอธรรมดาอย่าง โลกทั้งหลายพอกัน พอในธรรมทั้งหลายนี้พอด้วยความเลิกละความเลอ ถ้าว่าสุขก็ไม่มีสุขใด เสมอเหมือน ว่าเลิกละก็หาอะไรไปเทียบไม่ได้ เพราะนั่นเป็นแดนวิมุตติ ไม่ใช่สมมุติ พอจะมาเทียบมาเคียงตามสัตตามส่วนได้ นี่ละท่านว่าแดนแห่งความเลิกละ

เราก็ได้พยายามเต็มกำลังความสามารถ นับตั้งแต่บวชมาได้มาประกาศให้พี่น้อง ทั้งหลายทราบเรื่อยมา โดยไม่มีเจตนาแม้เม็ดหินเม็ดทรายว่าจะมาอื้อวอด โภกหมดเท็จต่อ พี่น้องทั้งหลาย แต่การกล่าวออกนี้กล่าวออกด้วยความเมตตาสงสาร ที่ดำเนินมาอย่างไร เป็นผลประโยชน์อย่างไร ก็นำการดำเนินและผลประโยชน์นั้นมาเป็นคติแก่บรรดาพี่น้อง ทั้งหลายให้ดำเนินตาม ว่าเชื่อพระพุทธเจ้าเถิด ว่าอย่างนั้น เราก็อยากย่นอีกเราเชื่อแล้วเต็ม หัวใจเรา ปฏิบัติดำเนินจนหาทางต้องติดตนเองไม่ได้ อยู่ไปวันหนึ่งๆ ว่าเราจะได้ทำหนีติ เตียนโทษเราตรงไหนไม่เคยมี มีแต่ความพอแล้วๆ ด้วยความสว่างไสวในอรรถในธรรม เป็นประจำ

ถ้าว่าลมหายใจนี้ก็คือธาตุคือขันธ์ สมมุติ รอแต่วันที่เขาจะพัง เมื่อพังลงไปแล้วก็ติด เลย ที่จะให้เสียตายธาตุขันธ์ซึ่งเป็นกองกระดูกเสียตายหาอะไร สิ่งที่เลิกละเป็นยังงี้ถึงจะ มาเสียตาย นี่ละเรื่องความพอ พอไปหมด ด้วยอำนาจแห่งการสร้างบุญสร้างกุศล เราได้ พยายามเต็มกำลังความสามารถเรื่อยมา ตั้งแต่บวชอายุ ๒๐ ปี กับ ๙ เดือน เราเกิดเดือน สิงหาคม เดือนเก้า บวชเดือนหก เจ็ด แปด เก้า ถ้าถึงเก้าแล้วก็เรียกว่า ๒๐ ปี ๙ เดือน ได้ ก้าวออกบวชบำเพ็ญคุณงามความดี ตั้งแต่บัดนั้นมาจนกระทั่งบัดนี้เป็นเวลา ๗๐ ปีแล้ว

ไม่หาสร้างความสำเร็จลามาก สร้างแต่ความดีงาม เป็นผลแห่งความอบอุ่นเข้าหุญ ใจๆ ให้อยู่สะดวกสบายไปวันหนึ่งๆ ยิ่งออกปฏิบัตินี้ด้วยแล้วก็ยิ่งหมุ่นกับธรรม เพื่อแก้ ความชั่วช้าลามกของกิเลสที่เป็นตัวบาปตัวกรรมอันใหญ่หลวง เป็นธรรมชาติทรمانจิตใจ ออกโดยลำดับๆ จนกระทั่งไม่มีกิเลสตัวใดเหลือภายในใจแล้ว ชีวีได้เลย ว่าไม่มีอะไรที่จะ มากวนใจนอกจากกิเลสเท่านั้น มีมากมีน้อย กวนมากกวนน้อย ถึงความทุกข์ทรมานเพราะ กิเลสทั้งนั้น เมื่ออันนี้ได้สิ้นซากไปหมดโดยสิ้นเชิงตลอดโคตรแซ่ของมัน คือ อวิชชาปัจจุ ยา นั้นแลคือโคตรแซ่ของกิเลส แล้วจิตไม่เคยว่าได้มีการดำเนินติดเตียนตนเองได้ในแง่ใด

มูมไต ขณะใดเลย นี่เรียกว่าพอ พอกก็เที่ยง การจะตำหนิติมแล้ว เมื่อมันเที่ยงจะไปหาตำหนิตี่ตรงไหนว่าบกพร่อง

นี่ละอำนาจแห่งการสร้างความดี ขอให้ท่านทั้งหลายอุตสาหายพยายาม จะเรียกว่านำเรามาเป็นเครื่องพยานของธรรมพระพุทธเจ้าของศาสดาองค์เอกก็ได้ เราพอใจที่จะนำมาเพราะเราปฏิบัติอย่างนั้นจริงๆ ธรรมก็เป็นธรรมที่แน่นอนตายใจ ได้ผลเป็นที่พอใจ ไม่มีอะไรผิดเพี้ยน ธรรมทั้งหลายที่ท่านแสดงไว้ว่าสวากขาตธรรม ตรัสไว้ชอบแล้วทุกสิ่งทุกอย่าง เราปฏิบัติตามที่ท่านตรัสไว้ชอบแล้วก็ค่อยก้าวเดินไปๆ ย่นทางเข้ามาๆ ทางวิภูจักรวิภูวนนี้ไม่มีสิ้นสุดยุติ ไม่ทราบว่าจะเบื้องต้นอยู่ที่ไหน เบื้องปลายอยู่ที่ไหน เกิดตายๆ มาแต่ละรายๆ นี่ก็กับที่กลัวสปีทากเกิดหากตาย พัวพันกับกองทุกข์มานี้ตลอด

เวลาสร้างความดีเข้าไป วิภูวนคือความเกิดตายนี้หดย่นเข้ามา หดย่นเข้ามา เพราะอำนาจแห่งธรรมนั้นแลเป็นเครื่องตัดเครื่องพันกันให้ย่นเข้ามา ย่นเข้ามาสุดท้ายก็มารวมอยู่ที่หัวใจดวงเดียว ซึ่งเป็นนันทองเที่ยว หมุนอยู่ที่ตรงนี้ หมุนเข้าไปจนกระทั่งถึงต้นลำ รากแก้วของมันคืออะไร โคตรแซงของกิเลสคืออะไร ก็ได้แก่ อวิชชาอุปจฺจยา สงฺขารธาถอนพรวดขึ้นมาหมดไม่มีอะไรเหลือแล้ว นั่นแลคือนิพพานของผู้มีชีวิตอยู่ หรือว่านิพพานทั้งเป็นของท่านผู้สำเร็จแล้ว จึงเรียกว่าเป็นพระอรหันต์บ้าง เป็นพระพุทธเจ้าบ้าง

นี่คือจุดสุดท้ายแห่งความเกิดตาย ความทุกข์ความลำบาก ความตีความชมหมดไปเลยโดยสิ้นเชิง ไม่มีอะไรจะเหนื่อธรรมอันเลิศเลอนั้น นี่คือการประพฤติปฏิบัติตัว ได้อุตสาหายพยายาม เห็นผลประจักษ์เป็นที่พอใจตลอดมา ความพากความเพียรอุตสาหายพยายามพิจารณาอันหลังแล้วรู้สึกขยะๆ ที่ตะเกียกตะกายเพื่อมรรคเพื่อผลเหล่านี้ เพราะอย่างทุกวันนี้ทำไม่ได้ ทำอย่างนั้นตายเลย แต่ก่อนอายุสังขารก็มีความแข็งแรงแก่กล้า อุดอาหารไม่ฉนจ้งหัน ไปบิณฑบาตในหมู่บ้านเขา ไปไม่ถึงบ้านต้องพักอยู่ตามทาง นั่งจับเจ้าอยู่นั้นแหละ แต่จิตไม่ได้จับเจ้า ร่างกายหมดกำลังต้องนั่งพักเสียก่อน เป็นอย่างนั้นก็มี นี่เคยเป็นแล้วจึงนำมาพูดได้อย่างไม่สะทกสะท้าน

นี่เวลาทุกข์เวลาทรมานของเรา แต่จิตนั้นไม่มีอ่อนแอ เพราะการทุกข์ทรมาน เพื่อฝึกทรมาน กิเลสอยู่กับจิตให้มันค่อยเบาบางลงไปๆ ผลก็เห็นขึ้นมาเป็นลำดับลำดับอย่างนี้จนกระทั่งถึงจุดหมายปลายทาง หากความตำหนิตื่นอะไรไม่ได้แล้ว ขึ้นชื่อว่าสมมุติภายในใจแม้เม็ดหินเม็ดทรายไม่มีเลย เหลือแต่ความบริสุทธิ์วิมุตติพุทโธล้วนๆ แล้วที่นี้ความเมตตาสงสารก็แรงกล้าเต็มหัวใจ นี่ละเรื่องราวที่ได้ออกมาช่วยพี่น้องทั้งหลาย เพราะเรื่องของเราพอทุกอย่างๆ แล้ว ไม่มีอะไรบกพร่อง ที่นี้โลกมีแต่ความบกพร่องทุกหย่อมหญ้าในแดนสมมุตินี้ ซึ่งควรจะได้รับ的帮助เหลือตามแบบฉบับของมันที่มีกำลังสามารถจะช่วยได้ จึงได้ออก

เฉพาะอย่างยิ่ง เช่นช่วยชาติบ้านเมืองของเรา เราไม่ได้ช่วยเพื่อการ
 กระทบกระเทือนผู้ใดซึ่งเป็นธรรมอยู่แล้ว หากจะกระทบกระเทือนก็เหมือนกับเจ้าของ
 ทรัพย์กับผู้รัยนั่นเอง เจ้าของทรัพย์จับผู้รัย เราจะถือว่าเจ้าของทรัพย์ผิดหรือ ก็ผู้รัยมัน
 ผิดต่างหาก นี่ความกระทบกระเทือนอาจมีได้ เราพูดไปปฏิบัติตามอรรถตามธรรม ผู้ไม่
 เป็นอรรถเป็นธรรมย่อมถือเราเป็นข้าศึกได้ หากกระทบกระเทือนก็กระทบกระเทือนอย่าง
 นี้ ที่จะกระทบกระเทือนด้วยความผิดของเรา เราไม่มี การแนะนำสั่งสอนอุบายต่างๆ ที่นำ
 ชาติบ้านเมือง ทั้งหนักทั้งเบาเผ็ดๆ ร้อนๆ ถึงขนาดจะคอขาดบาดตาย ก็เป็นไปด้วยธรรม
 ทั้งนี้ เราไม่ได้นำกิเลสเท่าเม็ดหินเม็ดทรายมาเป็นอารมณ์ ว่าการทำลายโลกแบบกิเลส เรา
 ไม่มี มีแต่เรื่องธรรม

เพราะฉะนั้นการช่วยเหลือบ้านเมืองของเราหนักเบาอย่างน้อยเราเป็นที่ภูมิใจ เพราะ
 ก่อนที่จะออกดำเนินการงานทุกด้านทุกทางจะตอบจะโต้ เรื่องใดทุกแบบทุกฉบับ เราได้
 พิจารณาโดยอรรถโดยธรรมสมบูรณ์แล้ว ควรจะตอบแก้โต้ด้านทานแก้โต้ เราตอบเรา
 ด้านทานด้วยความเป็นธรรมทั้งนั้น จึงไม่มีอะไรทำให้เราระแคะระคายว่า เราทำประโยชน์
 แก่ชาตินี้ไปกระทบกระเทือนอะไรให้เสียหาย ให้ผู้ใดเสียหาย ด้วยความไม่เป็นธรรมของ
 เราอย่างนี้ ไม่มี

นี่ละเราที่ได้นำมาช่วยพี่น้องทั้งหลายตลอดมา วิธีการต่างๆ ที่จะคิดในแง่ใดมุมใด
 เราคิดเต็มอกเต็มใจ นำพี่น้องทั้งหลายดำเนินตามๆ ตลอดถึงอุบายวิธีการต่างๆ สอน
 อรรถสอนธรรม ให้เข้าอกเข้าใจในการประพฤติปฏิบัติตัวเพื่อเป็นคนดี มีสารคุณประจำใจ
 เราก็นำไปทุกแห่งทุกหนตำบลหมู่บ้านไม่เคยลดละ นี่ก็คือสารคุณอันสำคัญคือธรรม
 ภายในใจ ขอให้ธรรมไปเป็นเครื่องอบรมจิตใจ อุดสำหรับปฏิบัติตามอรรถตามธรรมที่ท่าน
 แนะนำไว้แล้วนั้น เราจะมีชีวิตติดเนื้อติดตัวเราไปโดยลำดับลำดับ สมเราเป็นลูกศิษย์
 ตถาคตเป็นพุทธบริษัท อย่าฟังเสียงตั้งแต่กิเลส คือ ความโลภ ความโกรธ ราคะตัณหาโดย
 ถ้ายเดียว สิ่งเหล่านี้จะมีตั้งแต่ล่อไปเพื่อให้จมๆ ให้ได้รับความทุกข์มากน้อยเป็นลำดับลำ
 ดา ที่จะล่อเราให้ไปสวรรค์ นิพพาน ไม่มี กิเลสทั้งโคตรของมันแต่กาลไหนๆ มา ต้องเป็น
 โคตรที่หลอกลวงสัตว์โลกเป็นประจำในหัวใจของสัตว์โลกนั้นแล

ธรรมก็เป็นเครื่องจุดลาก ธรรมนี้ก็เกิดจากใจ กิเลสเกิดจากใจ ทางไหนมีกำลัง
 มากกว่า เราเชื่อทางไหน เช่น เชื่อทางกิเลสก็สร้างทุกข์ให้เราเอง ถ้าเราเชื่ออรรถเชื่อธรรม
 ทุกข์ยากลำบากเพราะการต่อต้านกิเลส จะสร้างความดีกิเลสมาก็ดีขวาง เราด้านทานกับ
 กิเลสนี้ ก็เรียกว่าเป็นทุกข์เพื่อความสุขของเรา เราสร้างความดี แล้วความดีนั้นก็เด่น
 ขึ้นมาๆ นี่ละการสร้างตัวให้เป็นคนดี

เราสอนทั่วประเทศ การสอนนี้เราเปิดหัวอกเลย เพราะธรรมของพระพุทธเจ้าเป็นธรรมของจริง สามารถที่จะเปิดเผยได้ทุกแง่ทุกมุม ไม่สะทกสะท้านว่าใครจะมาโจมตี มาชมเชย มาสรรเสริญ มาชี้หน้าตำหนิประการต่างๆ ไม่มีคำว่าสะทกสะท้าน เพราะเรื่องของโลกก็เท่ากับส้วมกับถ่าน ไม่เห็นมีอะไรมีราคา มันจะยกตัวมาให้คะแนนมาตัดคะแนนของธรรมที่เราดูเราเห็นเลิศเลออยู่ในหัวใจเรานี่ ให้จมลงเป็นกองมูลตรองคู่กับมันได้ ยิ่งไง ทองคำต้องเป็นทองคำ แม้จะเอาลงไปจมนในมูลตรอง ก็เป็นทองคำอยู่ในท่ามกลางมูลตรองนั้นแหละ จึงไม่เคยสะทกสะท้าน สอนท่านทั้งหลายก่อนจะตาย ด้วยความเป็นห่วงเป็นใย สอนอย่างเปิดเผย ความที่ว่าจะโง่จะอวด เราไม่มี มีแต่ความเมตตาสงสารเต็มหัวใจ

นี่ละที่ได้สอนโลก ได้ออกช่วยสอนทุกแง่ทุกมุม ธรรมะมีทุกชั้น แต่ส่วนมากที่เรานำมาสอนพี่น้องชาวไทยเรานี้เรียกว่า แกงหม้อใหญ่ ให้พอเหมาะสมกับกำลังวังชาที่จะนำไปปฏิบัติได้ตามกำลังของตน จากนั้นก็เป็นแกงหม้อเล็กๆ นี่ก้าวเข้าสู่ภาคปฏิบัติ ที่ค่อนข้างจะสูง และสูงไปเป็นลำดับ จากนั้นก็เป็นธรรมะแกงหม้อจิ๋วๆ นี่มีแต่จะลากให้หลุดพ้นโดยถ่ายเดียวๆ ท่านผู้มาเกี่ยวข้องมีภูมิธรรมประเภทใด ชั้นใดภูมิใดเข้ามาเกี่ยวข้อง เราจะสอนธรรมประเภทนั้นให้ทันที ให้เหมาะสมกับฐานะกำลังของผู้นั้นจะปฏิบัติไปให้เกิดผลเกิดประโยชน์ เราสอนอย่างนี้เรื่อยมา

แต่การนำพี่น้องทั้งหลายคราวนี้จะได้อสอนมากตั้งแต่แกงหม้อใหญ่ ส่วนหม้อเล็กหม้อจิ๋วจะมีเป็นบางกาลบางสมัย ที่มีพระเจ้าพระสงฆ์ท่านตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติมาสงสัยในอรรถในธรรม และมีความหิวกระหายอยากฟังธรรมทางภาคปฏิบัติ จากครูจากอาจารย์ เราก็สอนแนะนำไปตามขั้นตามตอน ตามสถานที่ที่มีพระผู้ควรจะรับ หรือที่มีผู้ปฏิบัติสนใจที่ควรจะรับได้ในธรรมขั้นนั้นๆ ซึ่งเป็นธรรมขั้นสูง ธรรมะจะออกทันทีๆ ไม่จนตรอกจนมุม ขอให้ท่านทั้งหลายฟังเถิด ธรรมพระพุทธเจ้าเปิดโล่งไปหมดเลย ขอให้กิเลสขาดสะบั้นไปจากใจ ไม่มีอะไรมาปิดบัง ไม่มีอะไรมาคัดค้านต้านทานธรรมทั้งแท่งนี้ได้เลย ออกอย่างผิงๆ ฟาดดินแตกกระจายไปเลย ถล่มไปเลย ธรรมที่เป็นอยู่ในใจของท่านผู้บริสุทธิ์ ไม่มีอะไรที่จะมากัดมาขวางได้

สรุปความลงแล้วก็คือว่า ไม่ติดเขาไม่ติดเราเสียอย่างเดียว ติดเขาก็คือกิเลส ติดเราก็คือกิเลส จะพูดอะไรก็เกรงอกเกรงใจ ทั้งๆ ที่สิ่งนั้นนำพุดนำตำหนิ ก็ตำหนิไม่ได้เกรงอกเกรงใจ กลายเป็นลูบหน้าปะจมูกไปเสีย นี่เรียกว่าติดเขาติดเรา พุดตามหลักความจริงไม่ได้ แต่ธรรมแล้วจะไม่มีคำว่าสูงกว่าต่ำกว่าเขาว่าเรา เพราะไม่ติดทั้งเขาทั้งเราทั้งสูงทั้งต่ำ ธรรมนี้เลยไปหมดแล้ว เหนือไปหมดแล้ว เปิดตามหลักความจริงให้ผู้ฟังทั้งหลายได้รับ

ผลได้รับประโยชน์ตามกำลังของตนที่มาได้ยินได้ฟัง ผู้เทศน์ก็เทศน์ด้วยมรรคด้วยผล ด้วยคุณงามความดีเพื่อผลประโยชน์แก่ผู้ฟังนั้นอย่างแท้จริง

เพราะฉะนั้นการเทศนาว่าการเราเปิดห้วอกเลย มีมายังไงเข้ามา ไม่ว่าจะธรรมะชั้นใด วาอย่างนี้เลย เพราะธรรมนี้เต็มหัวใจ พุดแล้วสาธุทันที แม้นิพพานก็เต็มอยู่ในหัวใจนี้แล้ว ตั้งแต่วันที่ ๑๕ พฤษภาคม ๒๕๙๓ บนหลังภูเขาวัดตอธรรมเจดีย์ จ.สกลนคร ในวันนั้น เวลานั้น สถานที่นั้น เป็นวันฟ้าดินถล่มระหว่างกิเลสกับธรรม พัดกันบนเวทีคือหัวใจขาดสะบั้นลงไปจากใจประหนึ่งว่าฟ้าดินถล่ม เพราะอวัยวะนี้ไหวตัวอย่างแรง ในขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ กลายเป็นวิมุตติหลุดพ้นขึ้นมาอย่างโจ่งแจ้งซึ่งไม่เคยคิดเคยคาด ได้ปรากฏขึ้นแล้วแบบอัศจรรย์ ถึงขนาดดูทานขึ้นมาเลยว่า หือ พระพุทธเจ้าตรัสรู้ๆ อย่างนี้ละหรือ ๆ ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เพราะให้ถึงใจ

ที่พุดออกมานั้นยังไม่ถึงใจกับธรรมชาติที่เป็นอยู่ในหัวใจของเรา ซึ่งแต่ก่อนไม่เคยคิดเคยคาดว่าจะรู้จะเห็นจะเป็นอย่างนั้น ก็ปรากฏขึ้นมา ได้เด่นขึ้นมาแล้วในปัจจุบัน แล้วก็ธรรมแท้เป็นอย่างนี้ละหรือ พระสงฆ์แท้เป็นอย่างนี้ละหรือ ๆ ซ้ำเข้าไป โดยไม่ต้องไปถามใคร คำว่าอย่างนี้ละหรือ มันซ้ำพยานหลักฐานที่ประจักษ์อยู่ในใจ ให้แนบกับหัวใจ ให้ถึงใจ แต่ก็ยังไม่ถึงใจจนได้นั้นแหละ แล้วก็รวมยอดขึ้นมาว่าๆ เหาะ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร นั่นมันเป็นแล้วนะนั่น พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันเดียวกันแล้วนะนั่น

แต่ก่อนเราเคยคิดเคยคาดที่ไหน พุดแล้วสาธุ ตั้งแต่เริ่มแรกที่ปฏิบัติธรรม พุทธ ธัมโม สังโฆ ติดอยู่ในหัวใจ ท่านสอนมา พุทธ ธัมโม สังโฆ ติดแนบไปตลอด จนกระทั่งถึงขณะนั้นแหละ ก่อนขณะนั้น พุทธ ธัมโม สังโฆ ที่ละเอียดล่อยังติดอยู่ในใจไม่เคยสะดุดใจเลยว่าจะมาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ พอกิเลสขาดสะบั้นลงไป หมดสมมุติ โดยประการทั้งปวง พุทธ ธัมโม สังโฆ ซึ่งเป็นวิมุตติก็กลายเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันเลย หนึ่ง สอง สาม หายไปหมด เหลือแต่ธรรมธาตุคือธรรมแท้เดียวภายในจิตใจ หือ พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้อย่างไร นี่เป็นแล้วเวลานั้น ซึ่งเราไม่เคยคิดเคยคาดไว้เลย พร้อมกับความอัศจรรย์

มองดูที่ไหน แหม แบบที่ว่า บาป บุญ นรก สวรรค์ พรหมโลก นิพพาน เปอต ผีนรกอเวจีที่ไหนนี่ ไม่ต้องถามไปเลย จังอยู่ในหัวใจแล้ว โอ้ พระพุทธเจ้าเลิศเลอๆ ขนาดนี้ กราบพระพุทธเจ้า เอ้า ฟังให้ชัดเจนวันนี้ วันนั้นมันไม่หลับไม่นอน นั่งอยู่รำพึงธรรม อัศจรรย์ และรำพึงถึงภพชาติที่เราเกิดมา เกิด แก่ เจ็บ ตาย มากี่กัปกี่กัลป์ จนลำดับลำดับไม่ไหว แล้วจะเกิดไปอีกเท่าไรบรรดาสัตว์ทั้งหลายที่มีกิเลสตัวสำคัญนี้บีบป้อนอยู่ในหัวใจ ไม่มีประมาณ เงื่อนต้นเงื่อนปลายไม่มี แล้วมาปรากฏเอาอย่างจังๆ ภายในจิตใจ สะเทือนไป

หมด ร่างกายนี้ผิงพันทีเลย นี่ละเหมือนฟ้าดินถล่ม คือ ฟ้าดินจริง ๆ ท่านก็อยู่เป็นฟ้าเป็นดิน แต่ร่างกายกับใจ กับกิเลสที่มันกระทบกระเทือนกันอย่างแรง ถึงขนาดที่ว่าร่างกายไหวไปเลยนี้ มันเป็นอยู่ที่หัวใจอย่างรุนแรง อย่างที่เราไม่เคยคิดเคยคาดเคยหมายไว้เลย

ที่นี้ความจำที่เราไม่เคยคิดก็เหมือนกัน มันจำยังงือเอาหนักเอาหนา คาคอะไรคาดไม่ถูก แต่จำอยู่ในหัวใจ คาคไม่ถูกดันเดาไม่ได้เลย ประจักษ์อยู่ในหัวใจ จะพูดอะไรก็พูดไม่ได้ แต่ไม่สงสัยในความเป็นของจิต ที่แต่ก่อนไม่เคยมี แล้วมาเป็นในขณะที่กิเลสขาดสะบั้นลงไปจากใจ จำขึ้นมา โอ้โฮ ๆ นี่ละน้ำตาไม่ต้องเรียก พังออกมาพร้อม ๆ กันเลย น้ำตานี้พัง ร่างกายนี้ไหวเหมือนตกเหวตกบ่อ จากนั้นก็น้ำตาพัง เหว พระพุทธเจ้าเลิศเลอเลิศอะไร ลงมาในจุดที่ว่า พระพุทธเจ้าคือธรรมแท้เดียว พระพุทธเจ้า พระธรรม พระสงฆ์ มาเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันได้ คืออะไร คือธรรมธาตุที่เลิศเลอ ที่อัศจรรย์ ที่คาดไม่ได้ทั้งนั้น พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์เป็นแบบเดียวกันนี้หมด ไม่มีองค์ใดจะแปลกต่างกัน นี่ละที่ว่า เป็นธรรมธาตุเหมือนกัน

เทียบแล้วเหมือนกับแม่น้ำในมหาสมุทรเรา เรายังไม่มาถึงมหาสมุทร ฝนตกจากบนฟ้าก็บอกได้ว่าจากบนฟ้า น้ำไหลมาจากลำคลองนั้น ๆ ไกลไกล ไหลมามากน้อยก็ทราบ ว่าไหลมาจากลำคลองนั้น ๆ แต่พอน้ำนี้เข้าถึงมหาสมุทรเท่านั้น ไม่ว่าจะน้ำฝนตกบนฟ้า ไม่ว่าจะน้ำไหลมาตามคลองต่างๆ เข้ามาสู่มหาสมุทร เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันหมดเลย ใครจะไปแยกไปเยอะว่า นี่เป็นน้ำบนฟ้า นี่เป็นน้ำคลองนั้นคลองนี้เป็นอย่างนี้ไม่ได้เลย เป็นมหาสมุทรอันเดียวกันเลย จ่อลงไปบึงถูกมหาสมุทรอันเดียวกันเลย นี่มันใดก็เหมือนกัน จิตที่ค่อยก้าวเข้าไปๆ สำหรับผู้สร้างบารมีแก่กล้าสามารถ ก็ไหลเข้าไปเหมือนน้ำไหลเข้าในมหาสมุทร ยังไม่ถึงก็ไหลไปเรื่อย ๆ ผู้ถึงแล้วก็ไป มหาสมุทรไป ผู้ที่ยังไม่ถึงก็เป็นแม่น้ำลำคลองไป ผู้บำเพ็ญบารมี จนกระทั่งถึงมหาสมุทรคือวิมุตติหลุดพ้นแล้วเป็นอันเดียวกันหมด นี้ไม่ต้องถามใคร

เราพูดอย่างเต็มหัวใจเรา เราไม่เคยสนใจจะไปถามใคร แม้ที่สุดพระพุทธเจ้ามาประทับอยู่ข้างหน้านี้ก็ไม่ทูลถามท่านเลย มีแต่จะกราบท่านด้วยความอัศจรรย์ โห ธรรมแท้เป็นแห่งเดียวอย่างนี้ เป็นอันเดียวอย่างนี้ เหมือนน้ำมหาสมุทร กว้างขนาดไหนน้ำมหาสมุทร ที่นี้ธรรมธาตุนี้นครอโลกธาตุหมดเป็นยังงือ พระพุทธเจ้าทุก ๆ พระองค์มีจำนวนมากน้อยเพียงไร ที่ตรัสรู้แล้วกลายเป็นธรรมธาตุ กลายเป็นน้ำมหาวิมุตติ มหานิพพาน นี่แหละที่เป็นของอัศจรรย์ กระจ่างขึ้นมาภายในจิตใจของผู้ปฏิบัติ

แต่ก่อนทำไมไม่รู้ไม่เห็น ก็กิเลสตัวมืดดำนั้นแหละปิดไว้หมด เหมือนอย่างหลอดไฟเรานี้ จะเอาแก้วขนาดไหน ใส่สว่างขนาดไหน มาครอบหลอดไฟ พอแก้วดำครอบเข้าเท่านั้นจะมืดไปหมด ดวงไฟจะไม่มีแสงสว่างเลย พอเปิดแก้วดำออกไปแล้วก็จำ

ขึ้นมา แก้วดำอันนี้หมายถึงกิเลสที่ปกคลุมหุ้มห่อ ให้หลงทิศหลงแดนลืมน้ำลืมน้ำมัน ล่มจมไปกับมัน เพราะความลุ่มหลงตามความมืดบอดของกิเลสที่ครอบงำไว้ จนกระทั่งถึงว่าบาปไม่มี บุญไม่มี นรกไม่มี สวรรค์ไม่มี มีแต่ความมืดบอดอยู่เต็มหัวใจ

ความมืดบอดยังมีธรรมชาติอันหนึ่ง ที่ผลักดันให้อยากทำสิ่งนั้นอยากทำสิ่งนี้ ส่วนมากต่อมากมีตั้งแต่ความชั่ว มีแต่เรื่องของกิเลสดึงลากไป สัตว์โลกทั้งหลายจึงชอบทำแต่ความชั่วกัน นี้เพราะความมืดดำนี้แหละมันปิดมันบังเอาไว้ แล้วมันก็สนุกดึงไปลากไป เราก็อมเชื่อมัน ไหลไปตามมัน สร้างแต่บาปแต่กรรม ตายแล้วลงนรกอเวจี ที่ปฏิเสธว่าบาป บุญ นรก สวรรค์ ไม่มี ก็คือตัวดำๆ นี้แหละปิดไว้ไม่ให้เห็น แล้วก็ว่าไม่มีไปเสีย เชื่อกิเลสตัวดำๆ นี้แหละไปเสีย พอไปเจอเอาตัวจริงเข้าไปแล้ว เป็นยังไง ผู้สร้างบาปสร้างขนาดไหนมากน้อยเพียงไร ไปโดนเอาผลของบาปที่ตนสร้างไว้แล้ว เป็นเปรต เป็นผี เป็นสัตว์นรกประเภทต่างๆ เจอเข้าไปแล้วสายเสียแล้ว แก้ได้ยังไง นี่ละมีแต่พวกที่สายเสียแล้วๆ

เวลานี้ยังไม่สาย ขอให้พี่น้องทั้งหลายเชื่อศาสตาดวงค์เอกเถิด จะมีทางได้เข้าไปโดยลำดับ มีเงื่อนไข ถ้าเชื่อตามกิเลสนี้จะเป็นผู้จนตรอกจนมุมต่างๆ ที่ยังไม่ตาย จนตรอกอยู่ตลอด รอแต่ลมหายใจขาดแล้วผิง ภพของเปรตของผี หรือวิญญานของนรกอเวจีจะสวมเข้าทันที ใครควรแก่เปรตแก่ผี พอตายปั๊บ ปุ่บขึ้นเป็นเปรตเป็นผี ปุ่บขึ้นเป็นสัตว์นรกอเวจีอยู่กับจิตดวงนี้ เวลานี้มีร่างกายเท่านั้นเป็นผู้ประกันเอาไว้ ยังไม่เรียกว่าเป็นเปรตเป็นผี เป็นสัตว์นรกอเวจี เป็นอินทร์เป็นพรหมได้ ใจเป็นผู้ครองความดีและความชั่วไว้ พอชีวิตหายไปเท่านั้นแหละ ร่างกายพังลงไปเท่านั้น เปิดจำขึ้นมาแล้ว ร่างกายไม่มีประกัน

ที่นี้ก็ตั้งแต่ภาพต่างๆ ศพต่างๆ หรือภพต่างๆ เต็มหัวใจ ควรเป็นผีเป็นผีในเวลา นั้น ควรเป็นสัตว์เป็นโนเวลานั้น ควรเป็นสัตว์นรกอเวจีเป็นโนเวลานั้นๆ ควรเป็นเทวดา เทวดา อินทร์ พรหม ชั้นไหนๆ จะเป็นชั้นโนเวลานั้นๆ โดยไม่ต้องหาผู้ใดมาวินิจฉัยใคร่ครวญ กรรมของตัวเองๆ ตัดสินเอง พาไปเอง เป็นขึ้นมาเอง ให้ท่านทั้งหลายจำนะ

นี่เราพูดด้วยความสัตย์ความจริง ด้วยความสงสารแก่พี่น้องทั้งหลาย ไม่ได้พูดเพื่อโอ้อวด เราเป็นตัวยันเป็นพยานของพระพุทธเจ้า เรายอมรับทันที ที่พระพุทธเจ้าทรงสั่งสอนไว้ทุกสิ่งทุกอย่างเรายอมรับหมด นี่ละเอายอมรับนี้มาสอนพี่น้องทั้งหลายให้เชื่อธรรมพระพุทธเจ้านะ เราเชื่อแล้ววางใจเลย ถ้าใครไม่ยอมจมให้เชื่อนะ อย่าฝืนวิ่งตามกิเลสที่มันพาให้ล่มจมมาก็ปักก็กลับแล้ว ให้ตั้งหน้าตั้งตาประพฤติปฏิบัติ ประกอบคุณงามความดี ในชีวิตที่มีอยู่นี้เป็นชีวิตที่มีหวัง ให้พากันสร้าง ทุกข์ก็ทุกข์เถอะโลกอันนี้เป็นโลกอนิจจัง มีได้มีเสียเป็นคู่เคียงกันไปตลอด

สำหรับทางฝ่ายพระเราท่านก็ตั้งหน้าตั้งตาปฏิบัติ เช่น การช่วยชาตินี้เห็นได้เด่นชัด ในวงกรรมฐานของเรามีมากต่อมากที่อุทิศสำหรับพยายามสละทุกสิ่งทุกอย่าง พาญาติพวดยุทธ มาบริจาค เป็นผู้หนุนกำลังของหลวงตาซึ่งเป็นครูเป็นอาจารย์นี้ ออกอย่างเต็มเม็ดเต็มหน่วย ใครมีมากมีน้อยเสียดสละมา ดังที่เห็นอยู่เวลานี้ นี่ท่านช่วย นี่ละที่ว่าพระหรือธรรมจะเป็นคนใจดำน้ำขุนได้ยังไง คนใจดำน้ำขุนไม่ใช่พระ เป็นยักษ์เป็นผี คนใจดีใจดี ใจมีความเมตตาเสียดสละต่อโลกสงสาร นั้นแลคือใจของพระ นั้นแลคือใจของผู้มีธรรม ให้ยึดเอาตรงนี้

ว่าทำประโยชน์ให้โลกหรือว่าพระสงฆ์ไปช่วยโลกสงสารไม่ใช่กิจของสงฆ์ นี่ก็คือ เทวทัตตัวหนึ่งมันมาทำลายผู้ทำดีว่าไม่ใช่กิจของสงฆ์ สำหรับเราทรงธรรมอยู่แล้ว มันก็ ย้อนกันละซิ คำย้อนนี้ไม่พูดอีกແะละ ให้ท่านทั้งหลายจำเอา นี่ละมันควรตอบควรโต้ ตอบ โต้ ธรรมเป็นเครื่องต้านทานกิเลส ตอบโต้กิเลส ไม่ตอบโต้กิเลสจะไปตอบโต้อะไร คนดีคนชั่วมีอยู่สับสนปนเปกันอยู่ เมื่อปะทะกันเมื่อไรควรจะตบจะต้อย จะพืดจะพินกันรบกันมันก็ต้องมีระหว่างกิเลสกับธรรม

นี่ละพระสงฆ์ทั้งหลายท่านก็ตั้งใจปฏิบัติ จึงขอให้ทุกๆ ท่านตั้งอกตั้งใจประพฤติ ปฏิบัติ อยู่ในป่าในเขาลำเนาไพรอาศัยชีวิตจิตใจกับประชาชนญาติโยมเขาถวายให้วัน หนึ่งๆ แล้วเป็นที่พอใจ ในการที่จะปฏิบัติบำเพ็ญตนเองให้มีธรรมภายในใจสูงขึ้นไปได้โดย ลำดับ เพราะอาศัยชีวิตกับชาวบ้านไปเป็นวันๆ ความดีของเราจะได้สร้างขึ้นเป็นลำดับลำดับ แล้วทางเดินของพระพุทธเจ้าก็เรียกแล้วว่าสวากขาตธรรม ที่ว่าเป็นศาสดาองค์เอก ก็ ขอให้ยึดหลักธรรมหลักวินัย ท่านสอนพระอานนท์ ที่พระอานนท์ไปทูลอาราธนาให้ท่าน ทรงพระชนม์อยู่เป็นเวลานาน ยังไม่อยากจะให้นิพพานไปอย่างง่ายดาย

พระองค์ก็รับสั่ง ถ้าภาษาของเราเรียกว่าดู อานนท์จะมาหวังอะไรกับเราอีก เรา แนะนำสั่งสอนเต็มที่เต็มฐานมาแล้ว ถ้าภาษาของเราก็อ่า เรายังเหลือแต่ร่างกระดูก จะมาหวังอะไรกับร่างกระดูกนี้อีก ธรรมะทั้งหมดเราสอนเต็มเม็ดเต็มหน่วย ตั้งแต่ตรัสรู้แล้วมา จนกระทั่งบัดนี้ ไม่ได้บกพร่องขาดเขินแต่อย่างใดเลย แล้วมาหวังอะไรกับเราอีก จากนั้น มากก็ปลอบโยนพระอานนท์ “เออ อานนท์ พระธรรมและพระวินัยนั้นแล” เพื่อให้ได้ยึดได้ เกาะธรรมชาติที่เลิศเลอด้วยความถูกต้องดีงาม ก็ทรงมอบพระธรรมกับพระวินัย “นี่แลจะเป็นศาสดาของเธอทั้งหลาย เมื่อเราตายไปแล้ว” นั้น

จึงขอให้ยึดหลักธรรมหลักวินัยไว้เป็นศาสดา ด้วยความมีหิริโอตตปปะ สำรวมระวัง ตนตามธรรมตามวินัย อย่าฝ่าฝืนล่วงเกิน จะเป็นการทำลายองค์ศาสดาคือพระธรรมวินัย นั้น ผู้ใดเป็นผู้ทำลายศาสดา คือความฝ่าฝืนหลักธรรมหลักวินัยนั้นแล้ว ไม่มีหวังที่จะไป ได้มรรคได้ผล เพราะเหยียบหัวพระพุทธเจ้าไปแล้ว จะไปขึ้นสวรรค์-นิพพานไม่เคยมี

นอกจากจมในนรกเหมือนเทวทัตเท่านั้น ให้พากันตั้งอกตั้งใจ ความพากเพียรเอาให้ดี จิตใจ สติเป็นสำคัญ

การก่อสร้างอย่าพากันยุ่งเหยิงวุ่นวายนัก นี่เป็นทางเดินของกิเลสเพื่อสั่งสม อารมณ์ขึ้นมา แทนที่เราจะบำเพ็ญเพื่อชำระกิเลส คืออารมณ์ความกังวลทั้งหลายนี้ เลย กลายเป็นความสั่งสมอารมณ์ที่เป็นกิเลสตัณหามากขึ้นจากการก่อสร้างนี้ นี่เสียมากนะ กรรมฐานเราเวลานี้เสียมาก ไม่ทันกลไม่ทันเล่ห์เหลี่ยมของกิเลส ที่มันมีร้อยพันพันคม อัน นั้นก็ดี อันนี้ก็ดี แล้วสร้างนั่นสร้างนี่เพื่อความหรรษาฟูฟ่ายให้สวยงาม เรียกว่าให้เป็นที เกรงขามและมีหน้ามีตา วัดไหนมีการก่อสร้างหรรษาฟูฟ่ายสวยงาม วัดนั้นนำเกรงขาม วัดนั้น นำเคารพเลื่อมใส นี่คือกิเลสเสกสรรปั้นยอหลอกเราให้จมไปตามมัน แล้วธรรมที่เลิศเลอที่ นำเกรงขามอย่างแท้จริงนั้นเลยไม่มีติดจิตติดใจของผู้ที่เป็นกังวล

สร้างแต่กิเลส ก็จะได้แต่อริฐ แต่ปุณ แต่หิน แต่ทราย มาเป็นเครื่องประดับสวยงาม วิหารงาม ศาลางาม กุฏิงาม มันมีตั้งแต่อริฐ แต่ปุณ แต่หิน แต่ทราย เต็มอยู่ในกุฏิหลังนั้น มันสวยงามอะไร อริฐก็รู้แล้ว ปุณก็รู้แล้ว อยู่ในบ้านในเรือนเรานั่งอยู่ที่นี่ก็นั่งอยู่กับอริฐ ปุณ หิน ทรายทั้งนั้น มันวิเศษวิโสไปอะไร พอตั้งขึ้นเป็นกุฏิแล้วทำไมถึงหลงบ่ากันไปหมดว่ามัน สวยมันงาม สิ่งที่สวยงามนั้นไม่มีอะไรเกินศีลสมบุรณ์ของผู้ปฏิบัติรักษาศีลให้ดี สมาธิ อบรมจิตใจของตนให้ดี มีความสงบ และแน่นหนามั่นคงขึ้นเป็นขั้น ๆ ภูมิ ๆ ด้วยการ อารักขา คือการรักษาด้วยสติ บำรุงด้วยความพากเพียร ปัญญาหว่านล้อมในจิตใจตนอยู่ โดยสม่ำเสมอ

จิตใจเมื่อได้รับการบำรุงรักษาแล้วจะค่อยเจริญรุ่งเรือง สมาธิจากความสงบนี้เข้าไป คือเวลาเราบำเพ็ญมันจะเริ่มสงบเข้ามา จากความสงบนี้ก็จะเป็สมาธิแน่นหนามั่นคง แล้ว ในระหว่างที่เป็นสมาธินั้น ในกาลอันควรเราก็ออกพิจารณาเรื่องธาตุเรื่องขันธ ด้วย สติปัญญา ยกธาตุขันธกลาง ๆ เอาไว้ โดยที่พระพุทธเจ้าท่านทรงมอบให้แล้ว เกสา โลมา นขา ทันตา ตโจ ให้นำสิ่งเหล่านี้ออกมาคลี่คลายทั้งเขาทั้งเรา ให้มันกระจำงแจ่งขึ้นด้วย ปัญญา สิ่งที่เคยยึดเคยถือเป็นภูเขากูเรามา มันจะค่อยจางไป ๆ ๆ จิตใจจะสว่างขึ้นมา ๆ นี้ ไม่ใช่อริฐ ไม่ใช่ปุณ ไม่ใช่หิน ไม่ใช่ทรายนะ วิหารก็วิหารธรรมเสีย ธรรมเป็นเครื่องอยู่สบาย ของท่านผู้บำเพ็ญไปเสีย

ไถ้วิหารเหล่านั้นที่เป็นเครื่องอยู่ ก็อยู่ด้วยความกังวลวุ่นวายกับกิเลสนั้นแหละ พัน กันอยู่อย่างงั้น นี่ปัญญาก้าวออกไปแล้วพิจารณา เวลาพิจารณาปัญญาก็มีเป็นกาล เวลาจิตใจสงบควรแก่การพิจารณาทางด้านปัญญาแล้วขอให้พากันพิจารณา อย่างอนจม อยู่กับสมาธิ จะเป็นการติดสมาธิ จิตใจมีความสงบในขั้นใดภูมิใด ควรจะใช้ปัญญาตามขั้น ภูมิของสมาธินั้น ๆ ได้ ให้ใช้ตามกาลอันควร แล้วเข้าสู่ความสงบของใจ ไม่กังวลกับปัญญา

เมื่อออกทางด้านปัญญาไม่มากงวลกับสมาธิ ตั้งหน้าตั้งตาพิจารณาให้มันแจ่มชัดดาว
กระจ่างขึ้นในธาตุในชั้นของตน ที่เราอยู่ด้วยกันด้วยความมืดบอดมานาน ให้เห็นแจ่ม
ชัดขึ้นภายในจิตใจของเราโดยลำดับลำดับ

เมื่อปัญญาได้ก้าวออกไปแล้วที่นี้ความพันทุกข์จะค่อยดูตื้นเข้ามาๆ เห็นโทษของ
กิเลสจะเห็นด้วยอำนาจของปัญญา สมาธินั้นเพียงว่าเห็นโทษของความวุ่นวายเท่านั้น ยังไม่
มากกว่านั้น แต่เมื่อออกทางด้านปัญญาจะเห็นโทษทุกแห่งทุกมุม จนสติปัญญาหมุนตัว
เป็นเกลียวไปแล้วนั้นแหละ ที่นี้ทางพันทุกข์หรือวัตรของผู้น่าเพ็ญเพียรประเภทนั้น
อยู่โดยลำดับลำดับ นี่เรียกว่าธรรมทำงานแล้ว พอปัญญาได้ก้าวเดินออกไปแล้ว
เรียกว่าปัญญาทำงาน ธรรมทำงาน ตอนนั้นก็ป็นธรรมทำงานโดยอัตโนมัติ สติปัญญา
อัตโนมัติ แก้กิเลสเป็นอัตโนมัติ

จนกระทั่งกิเลสขาดสะบั้นลงไปจากจิตใจโดยสิ้นเชิงแล้ว สติปัญญาที่หมุนตัวเป็น
เกลียวนั้นก็ระงับลงเองโดยไม่ต้องบอก ไม่ต้องบังคับ เหลือแต่ธรรมชาติที่บริสุทธิ์ล้วนๆ
ครองหัวใจ เลิศเลอขนาดไหน นี่จุดที่เลิศเลอ เลิศเลออยู่ที่นี่ ไม่ได้เลิศเลออยู่กับการก่อ
การสร้างสิ่งนั้นสิ่งนี้ หูรุกรูฟฟ้า นี่เป็นทางเดินของกิเลส มันปุพื้นเข้ามาเหยียบย่ำทำลาย
หัวพระให้ล้มเนื้อล้มตัวไปหมด อะไรไปที่ไหนเห็นโบสถ์ เห็นวิหาร เห็นสิ่งก่อสร้างในวัดใน
วา สถานที่ต่างๆ ว่าสวยว่างามไปหมดนั้นแหละ ก็เห็นอยู่แล้วว่าความจริงของมันคืออะไร
มันก็คือ อธิษฐาน ปูน หิน ทราย เหล็กกล้า และพวกไม้เนื้อแข็งเท่านั้นเอง

ทำอะไรมันก็เป็นของมันอยู่ตั้งเดิมมันวิเศษวิโสอะไร ทำใจนี่ซิ กิเลสตัวหลอกลวงนี้
ขาดสะบั้นลงไปแล้วไม่มีคำว่าอิมพอ และไม่มีคำว่าหิว อยู่ในความพอดี พอแล้วๆ หิวโหย
ก็ไม่มี อิมพอก็ไม่มี ถ้าว่าพอกก็พอบนนิพพานเที่ยง พวกที่ตั้งอกตั้งใจปฏิบัตินะพระเจ้า
พระสงฆ์ของเรากรรมฐาน อย่าตื่นอย่าติดกับโลกกับสังสารซึ่งเคยเป็นกบจักรผันหัวใจเรา
มานานแล้ว ให้เอาธรรมจักรเข้าไปผันหัวใจกิเลสภายในใจ แล้วจะสว่างจ้าขึ้นมาภายในจิตใจ

คำพูดคำจาที่ออกจากความรู้จริงเห็นจริงนี้ เรียกว่าไม่ติดเขาติดเรา เมื่อถึงขั้นเต็มที
แล้วไม่ติดอะไรทั้งนั้น ความจริงมียังไงจะพูดตามหลักความจริงได้เต็มสัดเต็มส่วน แล้วก็
ได้รู้อรุณธรรมเต็มสัดเต็มส่วนได้เช่นเดียวกัน เพราะไม่มีปิดมีบัง ไม่มีติดเราติดเขา จึง
ไม่มีสูงมีต่ำ เอาความจริงมาพูดสู่กันฟังอย่างล้วนๆ ๑ ๑ ดังพระพุทธเจ้าสอนบรรดาภิกษุ
ทั้งหลายนั้นแล แล้วก็ได้ตรัสรู้ตามพระพุทธเจ้าไปเรื่อยๆ นี่ธรรมก็เป็นธรรมอันเดียวกัน
พระพุทธเจ้าพระองค์เดียวสอนพวกเรา เราเป็นผู้ปฏิบัติอยู่แล้วก็นำเข้ามาปฏิบัติตนเอง
เรื่องพระธรรมพระวินัยให้เคารพให้มาก เฉพาะอย่างยิ่งพระวินัยอย่าพากันล่วงเกินฝ่าฝืน
เลย จะเป็นการตีตราจากบาทแห่งความหน้าด้านของตัวเอง แล้วจะหามรรค ผล นิพพาน
ไม่มี

วันนี้การเทศนาว่าการให้บรรดาพี่น้องทั้งหลาย ตลอดพระเจ้าพระสงฆ์ก็พอจะเป็นคติเครื่องเตือนใจ ครั้นเทศน์ไปเทศน์มามันนานเข้าๆ เลยรู้สึกเหน็ดเหนื่อยเมื่อยล้า เรามีความสงสารบรรดาพี่น้องทั้งหลายเป็นกำลัง ตลอดพระเจ้าพระสงฆ์ที่เป็นวงปฏิบัติ อยากให้รู้ให้เห็นธรรมของพระพุทธเจ้า ซึ่งเป็นธรรมที่เลิศเลอสุดยอดมาแต่กาลไหนๆ เรียกว่า อกาลิโก ธรรมนี้พร้อมที่จะให้ผลแก่ผู้ปฏิบัติโดยสม่ำเสมอ ไม่มีกาล สถานที่ เวลาเวลา มาทำลายได้เลย บาปก็เหมือนกัน คือกิเลสก็เป็น อกาลิโก เราทำบาปเมื่อไรเป็นบาป ทำตามกิเลสเมื่อไรเป็นกิเลสขึ้นมา เป็นบาปขึ้นมาเหมือนกัน

เราสร้างคุณงามความดีเมื่อไรก็เป็นมรรคเป็นผลขึ้นมา เป็นสวรรค์ เป็นนิพพาน ขึ้นมาสำหรับเราผู้ปฏิบัตินั้นแล ธรรมพระพุทธเจ้าคงเส้นคงวาหนาแน่น ไม่มีอะไรมาทำลายได้ นอกจากกิเลสหลอกคน ว่าศาสนาล่วงไปเท่านั้นเท่านั้น บาป บุญ นรก สวรรค์จะไม่มี สุตท้ายลบหมด บาปไม่มี บุญไม่มี ให้สัตว์โลกสร้างแต่บาปแต่กรรม เวลาไปส่วยทุกข์บาปมีหรือไม่มี มันสายเกินไปเสียแล้ว เวลานี้ยังไม่สายให้พากันตั้งอกตั้งใจเสียตั้งแต่บัดนี้

ขอความสวัสดีจงมีแก่บรรดาพี่น้องลูกหลานทั้งหลายโดยทั่วกันเทอญ (สาธุ)

ชมการถ่ายทอดสดพระธรรมเทศนาของหลวงตาทุกวัน ได้ที่

www.Luangta.com หรือ www.Luangta.or.th